

med Hensyn til Fordringer, som Fordringshaveren (eller nogen, han har succederet) allerede havde paa den anden, den Gang denne kom i det Forhold, der begrundet Regnskabspligten, og for hvis Bedkommende maafse det i § 5 (eller i § 6) betegnede Tidspunkt allerede da var indtraadt.

Endepunktet for Forældelsesfristen i de Tilfælde, hvor den heromhandlede Forlængelse indtræder, er sat alternativt til tre Mars Dagen, efter at Fordringshaveren har faaet Kundskab om de Omstændigheder, som svigagtigt have været forbulgte for ham, eller et Mars Dagen efter Skyldnerens Død. I øvrigt ville, saa snart Debitor, der har gjort sig skyldig i den svigagtige Fordølgelse, er død, Proklamareglerne kunne gøre hurtigere Ende paa Fordringen; men Bestemmelsen vil her komme Skyldnerens Enke eller Arvinger til Hjælp i Tilfælde, hvor det er undladt at udstede Proklama.

Bestemmelsen i § 7 rører naturligvis ikke ved det Spørgsmaal, om en Fordølgelse af den omhandlede Art selv maatte kunne være at betragte som et Rettsbrud, der udgør et selvstændigt Grundlag for Erstatningspligt (sfr. et herhenhørende Tilfælde i Straffelovens § 252). For saa vidt dette maatte være Tilfældet, ville de almindelige Regler om Forældelsesfristens Længde føre til at regne en Frist af ti Aar fra det Døjblik, da Følgen af Rettsbruddet maatte være at betragte som indtraadt. Ifald derhos Fordølgelsen efter sin Bestaafenhed udgør et vedvarende Rettsbrud, vil der overhovedet næppe blive Spørgsmaal om at regne ti Mars Fristen for fra det Døjblik, da dette vedvarende Rettsbrud maa betragtes som ophørt, hvilket efter Omstændighederne vil kunne blive det samme Tidspunkt, som i Paragrafen er sat som Udgangspunkt henholdsvis for tre Mars eller et Mars Fristen. Bestemmelsen i § 7 er overhovedet efter sin Natur en Sikkerhedsbestemmelse, der alene sigter til at afværge, at nogen af Forslagets øvrige Bestemmelser skulde komme til at føre med sig, at Skyldneren kunde, ved Hjælp af sin svigagtige Fordølgelse, faa Udbyttet af sin Svig bragt i Ly af Forældelsesfristene. Bestemmelsen er i sit Øjemed nær beslægtet med Reglen i Lovforslagets § 16 om, at Forældelsesfristens Udløb ikke skal være den, hvem Stade er tilføjet ved en Forbrydelse, til Hinder for at faa tilkendt Erstatning hos Gerningsmanden, naar denne under en offentlig Straffesag bliver domfældt for Forbrydelsen.

Til § 8.

Bestemmelsen i § 8 udelukker, ved Bærgemaal og de under Paragraffens Nr. 3 nævnte

Bestyrelsesforhold, at der, medens Bærgemaal eller Bestyrelsesforholdet vedvarer, eller inden tre Aar efter Forholdets Ophør, kan indtræde Forældelse til Fordel for Bærgen eller Bestyreren. For saa vidt angaar Fordringer, som Myndlingen, Stiftelsen o. s. v. (eller dennes Forgænger) havde paa Bærgen eller Bestyreren ved Bærgemaalets Tiltræden eller Bestyrelsesforholdets Begyndelse, rummer Bestemmelsen baade det Tilfælde, at Fristen efter §§ 2 til 6 ikke var, og det, at den var begyndt at løbe forinden det nævnte Tidspunkt. Allerede efter den gældende Ret maa det vistnok antages, at en Bærg — idet han har Pligt til at passe paa, at Myndlingens Fordringer, som han har under Forvaltning eller Tilsyn, ikke tabes ved Forældelse, og altsaa paadrager sig Ansvar, naar han ikke afværger saadant — er udelukket fra overfor Myndlingen at paaheraabe sig, at Forældelse er indtraadt under Bærgemaal;*) men nærmere Forfærd mangler om, hvornaar en Forældelse kan indtræde.

Den Regel, som er foreslaet i § 8, turde være at foretrække for en Regel, som jævnligt findes i fremmede Lovgivninger, og som gaar ud paa, at Forældelsesfristens Løb suspenderes, saa længe Bærgemaal o. s. v. vedvarer, d. v. s. at den Tid, Forholdet varer, ikke regnes med ved Beregningen af Forældelsestiden.**). Dette sidste er paa den ene Side et ufuldkomment Middel til at naa det Øjemed, som tilsigtes, naar der ikke tillige altid gives den tidligere Myndling en vis Tid efter Bærgemaalets Ophør.***). Dette sidste har f. Eks. den preussiske Lovgivning gjort, og den har indskrænket den fuldstændige Suspension til det Tilfælde, at Forældelsesfristen ikke allerede var begyndt at løbe ved Bærgemaalets Tiltræden. Den fuldstændige Suspension af enhver Forældelses Løb, være sig alene i det sidstnævnte eller ogsaa i andre Tilfælde, er paa den anden Side en Regel, som skyder ud over Maalet. Deri, at Loven for visse Fordringer sætter en Forældelsestid af ti Aar fra Forsaldstid, ligger ingen Grund til at give den tidligere Myndling netop denne samme Tid (eller saa meget deraf, som ikke er løbet for Bærgemaalets Tiltræden) fra den Tid, Bærgemaal er ophørt.

De Love, som foreskrive en egentlig Suspension i dette Forhold, lade i Reglen en saadan finde Sted, ogsaa for saa vidt

*) Sfr. foranstøtte Bærf S. 165—66.

**) Anf. Bærf S. 153—55 og 164—66.

***). Anf. Bærf S. 139, Note 1.